

Dette website bruger cookies fra Google til at levere sine tjenester, tilpasse annoncer og analysere trafik. Oplysninger om din brug af dette website deles med Google. Ved at bruge dette website accepterer du brugen af cookies.

FLERE OPLYSNINGER OK, DET ER FORSTÅET

Den smalle bog

Digitalt kulturtidsskrift. Redigeret af Jakob Brønnum. 3. årgang. ISSN: 2446-0079

Hvem er det, der skriver?

Forfattere i Den smalle bog

Læs Den smalle bog fast

Kontakt og kolofon

Mellem den ulidelige lethed og konfrontationen med fortiden

Louise Kringelbach: "Hjemve", roman, TURBINE 2017, 202 sider, 249,95 kr. Af Solvej Paabøl Andersen "Ude godt, hjemme bedst", sige...

Flere indlæg fra Den smalle bog

-

De døde kan høre, at man tænker på dem
Julia Werup Ensomme
mænds død Det poetiske
bureau's forlag, 150 kr.
Af Søren E.

Kristoffersen At skrive om et værk er en form for psyko...
-

Digte der vil være erindring
Marilyn Nelson
Hurtigere end lyset
Oversat af Inge og
Anne-Marie Pedersen

Bureauets Lommebibliotek 112 sider
Af Jakob Brønnum ...
-

Om lethed i det tunge,
kunst som forskning og
fri natur som
menneskestyret
Iben From (red.):
"Erland Knudssøn
Madsen", 240 sider, KunstCentret
Silkeborg Bad 2016, 175 kr. Af Egil
Hvid-Olsen Et digt kan være...

Litteraturen, bevægelsen, teksten

- Floret
- Hver mandag
- Hybenblod (Linda Nørgaards blog)
- Knud Steffen (Nielsens blog)
- Slagtryk

tirsdag den 17. april 2018

Mellem den ulidelige lethed og konfrontationen med fortiden

Louise Kringelbach: "Hjemve", roman, TURBINE 2017, 202 sider, 249,95 kr.

Af Solvej Paabøl Andersen

"Ude godt, hjemme bedst", siger man. Men hvor – eller rettere: hvad – er hjemme? Og hvor længe – eller rettere: hvor langt – skal man være ude, før hjemme er bedst? Hvis det altså er det. Hvis det altså (kan) findes. Louise Kringelbachs roman "Hjemve" kredser om disse spørgsmål. Og dermed om spørgsmål og rødder og relationer. Hvor hører man til, når nu intet længere er givet på forhånd?

"Den, der raster, rustet". "Thi også jeg er her kun på træk og haver andensteds hjemme". Disse to citater af hhv polarforskeren Knud Rasmussen og digteren Steen Steensen Blicher står som to indledninger. Det første til selve romanen. Det andet til den del af romanen, hvor Anne er vendt hjem – eller i hvert fald tilbage – til Danmark. Noget hun ellers havde forsvoret, ville komme til at ske.

Hun er et eksempel på, at Knud Rasmussens ord om, at den, der raster, rustet, er en sandhed, der kan drives for vidt. Mangel på rast, rastløshed, kan føre til samme resultat. Rust. Anløbenhed. Anne har forladt Danmark i vrede og bor nu i München, hvor hun, som man siger, lever i nuet. Hvad enten hun er til yoga og koncentrerer sig om sit åndedræt og glemmer alt om alt andet, eller hun flyver fra sted til sted, fra bar til bar og fra mand til mand, så gælder det om at være til stede i øjeblikket. Borte er

fortiden og fremtiden. Borte er refleksionen.

Wake up call

Man når lige at blive træt af hende (det tager ikke ret lang tid), da hun både får et wake up call i form af et blackout efter alt for mange drinks og et opkald hjemmefra. Eller... fra Danmark. Hendes niece, utålelig teenager, kan ikke finde sin far, Annes bror. Men skal Anne vogte sin bror? Eller hans datter? I hvert fald vender hun tilbage, og hendes historie rulles uundgåeligt op. Og dermed også hendes slægts historie. For hvor er det svært at fortælle historien om et menneske uden samtidig at fortælle den om nogle andre. Spejle spiller en ikke ubetydelig rolle i denne fase. Og så er der den "sorte boks", som hun har det med at proppe alt det ned i, som hun helst ikke vil tænke på. Det billede overanstreges lige rigeligt. Men du godeste, der ligger meget i den boks, som måske kan være med til at forklare Annes styrt.

Foruroligende fortællinger

DE SMALLE BØGER - Klik og se mere

- ▼ 2018 (13)
 - maj (1)
 - ▼ april (3)
 - Foruroligende fortællinger
 - Mellem den ulidelige lethed og konfrontationen med...

Gorm Rasmussen på den jyske hede

- marts (3)
- februar (3)
- januar (3)
- 2017 (36)
- 2016 (34)

Slå op i Den smalle bog

Få en mail, når Den smalle bog udkommer

Sidevisninger i alt

67,355

- [vlogspot](#)

Nettidsskrifter: Kulturmagasiner og det, der ligner

- Atlas Magasin
- Ikaros
- Kunsten nu
- Vink København

blik noterer sig mit ar i panden. Jeg tager hånden op for at dække det og sænker mit blik", s. 65) Arret brænder, når hun erindres om sin skyld. Det minder dels om spørgsmålet: har jeg også ansvar for den bror, jeg er så stjernetosset på, og som både er voksen og har kone og barn? Dels om den fortid og den skyld, som aldrig så meget yoga og aldrig så meget stimulans ikke kan skille én fra. Dels om dommen til at være flygtning og fredløs. Men først og fremmest er Kains mærke i Det gamle Testamente jo en påmindelse om Guds beskyttelse af Kain midt i al hans skyld og rastløshed. Heller ikke Anne er fuldstændig overladt til sig selv. Behøver i hvert fald ikke at være det.

Anne er den ene af to jeg-fortællere. Romanen er delt op i korte afsnit, som hver har en overskrift med navnet: Odd, Anne eller Thomas. Og så en angivelse af tid og sted. Det er meget venligt over for læseren, og forbindelsen mellem de tre åbenbares tidligt. Anne og Thomas er jeg-fortællere fra nutiden. Odd er en mand, som var ung i 1962, hvor han forlod Østtyskland i en kajak. Der er ikke noget politisk statement i det. Vi hører ikke noget om, hvad han rejser fra. "Han vidste, at når havet kalder, skal man følge det. Det var nu." (s. 7) En leveregel som kan befri een fra mange spekulationer over, hvad der er rigtigt og forkert at gøre, og hvilke konsekvenser valget kan få for andre. Sådan et hav kan antage mange skikkelser og kalde med mange stemmer. Og leveregler har det med at gå i arv. Ligesom fortællingerne. Nå ja, og synden.

"Måske skulle du tale med nogen"

Thomas bor i Charlottenlund. Job, kone, barn og hund. Han er lige blevet helbredt for en kræftsygdom. Han har lige fået sin fremtid tilbage. Men når han ser i sin håndflade, kan han ikke længere genkende den. Den fremtid, han havde før, virker ikke længere så selvfølgelig. Hans kone forstår ham ikke. Det gør han heller ikke rigtig selv. Havet begynder at kalde.

Louise Kringelbach fortæller ligefremt, med en tør, ironisk humor, som har svirp til nogle af vor tids svøber. Perfektioner, der udstilles på Facebook. Standardsvaret, når nogen vover at dele tanker om noget, som der måske ikke findes rigtige svar på, men som man så kunne afsøge sammen: "måske skulle du tale med nogen". Og med "nogen" menes en coach, en psykolog, en terapeut. Ikke at der per definition er noget i vejen med disse professioner – men der er noget i vejen, når samtalen om eksistentielle overvejelser ikke kan finde sted mellem venner og ægtefæller. Når alt skal fikses, og man ikke kan nøjes med at lægge øre til. Evt. også skulder.

Det deskriptive er ikke forfatterens stærke side. Det er derimod dialogen, også den indre, og handlingerne. Der er en fremdrift i romanen, som kulminerer i noget af en tour de force og ender på grænsen til det patetiske. Og så alligevel. Hvis jeg havde en læsekreds, skulle vi læse Hjemve. Den er overkommelig at læse, både hvad længde og lix angår. Der er både noget til smilebåndet og noget til tanken. Vi skulle naturligvis tale om, hvad "hjem" er, og hjemve – hvad længes vi efter, og hvordan kommer det til udtryk i vores tid og kultur? Om hvad et menneske er, og hvordan vi er forbundet med hinanden. Også med dem, vi slet ikke kender, i kraft af de store fortællinger, som fx myten om Kain og Abel. Om det der med at få ting gjort færdig i stedet for bare at stikke af. Også når det gælder skyld og død. Om sammenhængen mellem rast og rust. Om hvad der sker med os, hvis vi altid bare følger havets kalden.

Indsendt af [Anne Rye Andersson](#)

Etiketter: [boganmeldelse](#)

Ingen kommentarer:

[Send en kommentar](#)

Kommenter som: ▼

[Nyere indlæg](#)

[Start](#)

[Ældre indlæg](#)

Abonner på: [Kommentarer til indlægget \(Atom\)](#)

Rejser tema. Leveret af [Blogger](#).